

Berlia

Een pseudoniem van Bert van Heerebeek

Eerder verschenen van hem:

Verbeeldende Dromen	Gedichtenbundel
Spel der Ontmoetingen	Roman
Op zoek naar wie	Roman
Geen toekomst zonder verleden	Roman

Een eindeloze reis

Op zoek naar zichzelf

Berlia
2015

Hoofdstuk 1

Wim was net achteenvijftig geworden.

Hij was nog steeds fit en gezond, sportte nog regelmatig en zag er met zijn stevig figuur en een meter tachtig lengte nog prima uit.

Het was een constatering die hij niet snel voor zichzelf zou maken maar die hij toch al wel regelmatig te horen had gekregen.

Nee, overdreven ijdel was hij zeker niet maar als zo'n opmerking door dames uit zijn omgeving werd gemaakt deed dat hem wel goed.

Nu zat hij echter triest voor zich uitkijkend voor het raam.

Dat raam was echter aan de buitenkant bekleed door een dikke laag mist die aan de ruit leek vastgekleefd.

Dat hij dus buiten niets zag dan die grijze massa maakte niet uit.

Daarvoor was hij op dat moment teveel met zichzelf bezig.

Vaker, maar de laatste tijd toch wel erg regelmatig, werd hij overvallen door twijfels.

Twijfel of dit nu was wat hij wilde.

Op zich was dat gevoel niets nieuws. Ook in het verleden had hij zich dat regelmatig afgevraagd.

Of zijn baan hem wel voldoening gaf, of er niets meer was!

Ja, toen hun dochter geboren was en opgroeide, toen was het enkele jaren redelijk rustig geweest van binnen. Samen met Annie had hij echt plezier beleefd aan de tijd die ze toen samen aan

aan hun dochter konden wijden. Nu was zij echter al weer verschillende jaren getrouwd en was hij zelfs al opa van een kleinzoon.

Eigenlijk beseftte hij, moest dat weer het gevoel van vroeger terug brengen.

Temeer dat vaak wordt gezegd;

Je kinderen moet je niet te veel verwennen maar voor kleinkinderen geldt dat niet meer.

Toch, hij was gek op zijn kleinzoon, maar ook voelde hij dat er toch nog meer moest zijn!

Achter die dikke mistlaag moest toch ook nog een andere wereld zijn.

Hij was nu een half jaar thuis.

Vervroegd met pensioen al heette dat anders.

Nee, niet dat dat hem dwars zat, allerminst.

Hij had de mogelijkheid gekregen om nog enkele jaren door te gaan maar had zelf voor deze mogelijkheid gekozen.

Kon hij eindelijk gaan doen wat hij altijd had willen doen!

Dat was echter meteen dan ook zijn probleem gebleken.

Wat wilde hij dan gaan doen?

Annie had hem dat de laatste maanden dan ook al enkele malen gevraagd maar nooit een duidelijk antwoord gekregen.

Dat was dan ook moeilijk te geven.

Hij wist het niet!

Of eigenlijk wel, maar dat wilde Annie niet.

Samen waren ze nog gezond en fit genoeg om die stap te nemen.

Financieel konden ze het goed redden, dus had hij al eerder voorgesteld te gaan reizen.

Bijvoorbeeld met een camper, of misschien per trein.
Annie wilde niet!

Door haar weigering, maar ook doordat hij nu hele dagen thuis zat, was het hem steeds duidelijker geworden dat zo toch wel heel veel verschilden.

Voordien was dat minder tot uiting gekomen. De momenten die ze samen waren geweest waren meestal maar van korte duur geweest.

Deels was dat omdat hij voor zijn werk veel van huis was geweest, maar ook omdat beiden uiteenlopende hobby's hadden.

Hijzelf had veel tijd doorgebracht met het maken van toertochten op de fiets, terwijl Annie zich bezig hield met het steeds weer uitvinden van nieuwe recepten voor de keuken.

Ze wist wel dat hij ook altijd de wens had gehad een keer een grote reis te maken.

Niet de bestemming op zich was daarbij belangrijk had hij vaak gezegd, maar wel het gevoel te krijgen echt ongebonden te zijn. Dus geen hotels of pensions, nee desnoods alleen met een tent, vertelde hij dan!

Annie was zover echter niet te krijgen. Een week, desnoods twee weken, en dan nog wel graag geheel verzorgd, dat zou nog kunnen. Maanden weg met alleen een tent of caravan, nee zo gek kreeg hij haar niet had ze al vaak gezegd.

En om alleen te gaan, die stap was tot nu toe ook voor hem nog te groot geweest.

Toch maakte net dat hem alleen maar nog nerveuzer. In zijn gedachte wilde hij graag.

Ook alleen!

Maar de stap was nog steeds te groot geweest.

Hij wist ook dat Annie, als ze hem dan adviseerde alleen te gaan, ze er vanuit ging dat het hooguit voor enkele weken zou zijn. Als hij al alleen zou gaan.

Gister was het uitgebreid onderwerp van gesprek geweest.

Aanleiding was de opmerking van Annie dat hij zich weer ogenschijnlijk vreselijk in de weg zat.

Wim, als je blijft, doe toch wat.

Ga fietsen of wandelen, maar zit je niet zo nadrukkelijk te vervelen!

Geërgerd had hij gereageerd;

Lopen of fietsen, ik heb diezelfde rondjes nu al jaren achter elkaar gezien. Ik wil wel eens wat anders Annie! Altijd hebben we gezegd dat we er van zouden gaan profiteren als ik eenmaal thuis zou zijn, en nu wil je niets!

Sorry Wim, maar jij hebt dat altijd gezegd. Ik niet hoor. Ik heb er geen enkele behoefte aan maanden van huis te zijn. Ik heb het hier prima naar m'n zin!

Ja, had hij geantwoord, voor jou is de keuken het enige wat telt.

Dat ik wel eens wat anders zou willen vind je niet interessant!

Nou Wim, ik begin je gezeur onderhand aardig beu te worden.

Zeg dan wat je wilt!

Haar reactie was fel en kwaad geweest! Als je vindt dat je er zonodig tussen moet ga dan alleen.

Maar val er mij niet mee lastig!

Je gelooft het misschien niet Annie, maar daar zit ik inderdaad zeer ernstig over te denken, om dan maar alleen te gaan!

Hoe stellig het ook klonk, zelf besepte hij goed dat dat een van de redenen was waarom hij met zichzelf in de knoei zat.

Hij wilde erg graag, ook alleen, maar hij wist ook dat het de vraag zou zijn hoe lang hij dat uithield.

En om na twee weken al weer thuis te moeten komen en toegeven dat hij inderdaad niet alleen kon zijn, dat wilde hij beslist voorkomen.

Zijn twijfels waren ook Annie waarschijnlijk wel bekend en vandaar ook haar opmerking!

Ze dacht te weten dat hij dat toch niet zou aandurven.

Misschien had ze wel gelijk! Misschien was hij inderdaad te bang om die ingrijpende beslissing te nemen.

Toch kon het zo ook niet langer. Hij moest zich of neerleggen bij de situatie zoals hij was, er maar het beste van maken, of voor zichzelf een andere beslissing nemen!

Steeds meer kreeg dan ook zijn plan om dan maar een camper kopen en daarmee te gaan rondtrekken wat vaste vorm. Dan moest hij maar aantonen dat hij het aankon.

Wim;

Tafel staat gedekt

Het was Annie die hem terug riep naar de werkelijkheid.

Zonder antwoord schoof hij aan en at zonder zelfs maar de smaak te proeven.

Gezellig zo;

Waarom ga je dan geen vrijwilligers werk doen, of zoek een ander baantje! Je zit nu ook maar jezelf in de weg!

Er kwam geen antwoordt van Wim als moest hij zich daarvoor wel inspannen.

Een vervelende opmerking lag al weer op zijn tong maar hij besloot nog net op tijd zich maar in te houden.

Er werd gegeten zonder dat er verder bij werd gesproken.

Ook zij hield maar wijselijk haar mond, wetend dat het anders weer op een woordenwisseling zou uitlopen. Het was duidelijk dat er een oplossing moest komen voor deze situatie.

Het wederzijds zwijgen duurde tot later in de avond.

Toen nam zij voorzichtig het initiatief;

Word nou niet meteen kwaad alsjeblieft, maar vind je zelf ook niet dat je de laatste tijd wel erg snel gepikeerd bent!

Zit het je dan zo dwars dat ik niet mee op reis wil!

Hij schokte wat met zijn schouder.

Laten we in elk geval proberen er over te praten, zo kan het toch ook niet langer!

Nou ja dan ga je toch weg! Was zijn bitse reactie.

Het klonk alsof daarmee het gesprek weer beëindigd was.

Na even reageerde hij echter toch weer wat voorzichtig;

Laat me maar, ik zit een beetje met mezelf in de knoei.

Maar wat wil je dan eigenlijk Wim, zeg dat dan

tenminste! En als je dan zonodig een tijd er tussenuit wil, ga dan! Of vraag iemand mee die dat wel leuk

vindt! Ik heb altijd gezegd dat het voor mij niet hoeft!

Niet hoeft, zeg dan liever dat je het persé niet wil!

Niet hoeft! Griepte hij!

Wat blijft er nu over van al die mooie ideeën en plannen die we vroeger hadden!
Pardon, antwoordde Annie, het waren wel jouw ideeën en jouw plannen hoor! Niet de mijne!
Nee, dat zal dan wel antwoordde hij weer, en dat ik steeds het gevoel heb opgesloten te zitten spreekt jou niet aan!

Toen ik nog werkte zat ik vast aan een reeks verplichtingen. Ik dacht die nu achter te kunnen laten maar helaas!
Maar wat had je dan willen doen.
Nou dat weet je wel, daar hebben we het al vaker over gehad!
Oh, je bedoelt zeker om een camper te kopen en dan maanden op reis te gaan!
Nou, als je dat wilt dan koop je die camper en dan ga je toch!
Neem dan eindelijk is een beslissing voor jezelf!
Misschien moet ik dat wel doen antwoordde hij wat gepikeerd, misschien moet ik dan maar die beslissing nemen en alleen gaan!
En dat ik niet langer dan twee weken weg kan is en was omdat ik hier nog zoveel verschillende verplichtingen denk te hebben.
Maar ik kap daarmee!
Trouwens, ging hij verder, jij hebt me steeds op die verplichtingen gewezen. Eerst was het mijn werk, later onze dochter, en toen Jack kwam moest ik daar weer voor thuis blijven!
Ho ho, Annie was duidelijk geërgerd, ik heb gezegd dat ik daarvoor thuis wilde blijven. Wat jij doet moet je zelf weten. Misschien zegt het jou niet zo veel!

Nu was het de beurt aan Wim om duidelijk beledigd te reageren!

Dat vind ik een bijzonder gemene opmerking Annie, en dat weet je! Ik houd waarschijnlijk net zo veel van mijn dochter en van onze kleinzoon als jij. Zij gaan echter ook zo veel mogelijk hun eigen weg. Zou ik dat dan niet mogen!

Ach, laat maar kwam het antwoord wat gelaten. Ik bedoelde het ook niet zo. Ik wordt alleen zo moe van je.

Ga dan alsjeblieft!

Lang zul je het toch niet volhouden kwam er wat stil en ingehouden achteraan.

Als hij daar zelf ook al aan twijfelde, hij wilde dat ten koste van alles niet laten blijken.

Ik ga inderdaad, en reken er op dat je me een hele tijd zult moeten missen.

Er kwam geen antwoordt meer van haar.

De volgende morgen aan het ontbijt kwam hij weer op terug op het gesprek van de avond tevoren.

Ik heb vannacht alles nog eens goed overdacht Annie, en ik heb beslist dat ik inderdaad dan maar alleen moet gaan.

We zijn nu ruim dertig jaar samen en als we zo door gaan halen we de veertig in elk geval niet!

Sorry Annie, ik geef jou daar niet de schuld van hoor! Het zal beslist ook wel aan mezelf liggen, maar als ik dat rusteloze niet kwijt raak loopt het geheel fout. Ik moet het dus maar proberen.

Goed Wim, maar heb je jezelf ook al afgevraagd hoe je dat dan wilt doen? Van hotels ben je nog nooit een

liefhebber geweest, of word het dan dus toch de camper.

Nee, dat klopt, geen hotels.

Dat wordt ook veel te kostbaar.

Jij gaat er zeker vanuit dat het maar voor enkele weken zal zijn Annie.

Nee, ik denk dan inderdaad toch maar aan een camper. Dan kan ik gaan en staan waar ik wil.

Oké, je koopt dus een Camper Wim.

Dan heb ik tenminste de auto hier constateerde ze nuchter.

Natuurlijk Annie. Dat lijkt me logisch.

Waarom lach je stiekem Annie vroeg hij toen hij zag hoe ze voor zichzelf gniffelde na die laatste opmerking?

Nee, niets Wim. Ik dacht alleen maar dat ik net reageer alsof ik zelf geloof dat je een tijd weg blijft.

En dat geloof je nog steeds niet Annie?

Nee, eerlijk gezegd niet Wim. Ik hoop echter niet dat je je daardoor verplicht voelt om tegen beter weten in dan maar langer weg te blijven.

Het laatste had al weer aanzienlijk vriendelijker geklonken.

Nee, hoor Annie, ik weet dat je gelijk hebt. Toch weet ik het pas als ik het probeer.

Enkele uren later was de twijfel al weer groot.

Annie, hoe wil jij dat hier dan doen als ik zo lang weg ben vroeg hij!

Nou, daar hoeft je niet over in te zitten hoor, ik red me best wel hoor!

Waarschijnlijk zelfs beter als met jou samen als je zo humeurig en wispelturig blijft!

Die nacht overwoog hij alles nog eens goed en besepte dat hij nu maar eens meteen de daad bij het woord zou voegen.

De volgende dag ging hij 's morgens al vroeg op pad. Op zoek naar een betaalbare camper.

Toen hij aan het eind van die middag weer op weg was naar huis had hij vrijwel alle camper- en garagebedrijven in de omgeving bezocht, maar alles wat hij had gezien vond hij, of niet geschikt, of veel te duur.

Toen hij weer bijna thuis was kwam hij voorbij een autohandel waar op het buitenterrein twee campers stonden.

Een er van zag er wel zoals hij zich de zijne had voorgesteld, maar doe zou wel weer veel te duur zijn. Zonder enige verwachting besloot hij toch nog maar even te kijken met als gevolg dat hij een uur later weg reed met een koopcontract op zak.

De camper zou technisch nog helemaal worden gecontroleerd en in orde gemaakt. Twee dagen zouden daar voor nodig zijn.

Met de nodige vlinders in de buik, maar ook met de nerveuze vraag in de buik dat hij misschien toch niet de juiste beslissing nam, reed hij dus terug naar huis. En!;

waar gaat de reis naar toe, klonk het ontnuchterend!

De vraag overviel hem, want hij had dan wel nagedacht over de beslissing op zich, maar een doel had hij zich nog niet voor de geest gehaald.

Oh, dat zie ik nog wel, misschien laat ik dat wel helemaal aan het toeval over!

Ze knikte alleen bedenkelijk maar liet het er verder bij.
Er gingen enkele dagen voorbij waarin Wim
voornamelijk bezig was met de afwikkeling van de
nodige papierenrompslomp rond de camper en met de
inventarisatie van de inhoud.
Veel ontbrak daar aan niet, maar uiteraard wilde hij
zeker toch ook nog wat persoonlijke zaken meenemen.
De beslissing over wat wel en wat niet mee moest en
kon was op zich al moeilijk genoeg.

.....
Een reisdoel was nog steeds niet ter sprake gekomen
en dat maakte het alleen nog moeilijker. Dat was dan
ook waar Annie hem op probeerde te wijzen toen hij al
enige dagen bezig was met van alles en nog wat in te
pakken. Dat idee confronteerde hem voor het eerst
duidelijk met de stap die hij had besloten te
nemen. Tot nu waren zijn gedachten nog uitsluitend bij
de voorbereiding geweest, maar nu begreep hij zelf
ook dat het allemaal wel erg onherroepelijk werd en
dat hij een eerste doel moest kiezen. Karin, de dochter,
had het in eerste instantie allemaal niet wilden
geloven maar begon het nu het er op aan kwam toch
ook wel interessant te vinden. Ze kwam dan ook met
diverse suggesties. De laatste was geweest; waarom
niet naar Ierland Pa? Je hebt altijd gezegd dat je daar
wel wilde wonen, nu, dan heb je nu de kans eens te
kijken hoe dat bevalt! Dat is misschien nog niet zo'n
slecht idee beaamde hij meteen. Dan reis ik echter via
Engeland. Dat betekent wel twee keer 'n oversteek,
maar ik bespaar me dan die lange zeereis vanaf

Frankrijk.Hoe laat is het nu vroeg hij?Twee uur, dus je kunt nog naar het reisbureau om te boeken als je dat bedoelt.Ja, dat zou kunnen. Bij die woorden stond hij meteen op.Bij de deur gekomen draaide hij zich weer om;Waarom boeken? Ik heb de camper, wat moet ik dan boeken!

Ik kan toch gewoon naar België rijden en dan daar gewoon kijken wanneer ik 'n overtocht kan boeken. Ik wil eigenlijk liever geen vaste afspraken vooraf maken!

Nou zei Annie, je doet maar. Het lijkt me niet onwaarschijnlijk dat je dan weer zo terug op weg naar huis bent!

Nou vergeet het maar!

Het klonk heel overtuigend.

Die nacht sliep hij slecht.
Het definitieve besluit maakte hem toch wel nerveus.
Alle dingen in huis die hem eerder verveelden kregen nu ineens weer kleur.
Hij had de vorige avond nog lang achter zijn bureau gezeten. Toen hij was opgestaan had hij nog snel liefkozend met zijn handen over het blad gestreken.
De spiegel boven de wastafel, zijn stoel in de kamer, Zelfs de planten voor het raam die hem voor dat moment nauwelijks wat te zeggen hadden gehad kregen nu wat vertrouwelijk.
Dat alles zou hij voorlopig moeten missen!
Hij moest zich dwingen zijn gedachten er van af te houden.
Hij moest nu niet sentimenteel gaan doen!

Afgesproken was dat ze samen, Annie en hij, in het weekeinde voor zijn vertrek nog een bezoek zouden brengen aan Karin en haar man en uiteraard Jack de kleinzoon.

Wie weet zie je ze wel enkele weken niet meer had Annie lachend opgemerkt!

Ja, lach maar had hij gedacht, ik zal er alles aan doen om je geen gelijk te geven.

Al moet ik mezelf vast binden! Het feit dat ze het samen snel eens waren geworden over het bedrag wat hij per maand zou kunnen besteden gaf al aan dat ze niet verwachtte dat hij lang zou weg blijven.

Overigens was het een bedrag waarmee hij zeker wel uit de voeten zou moeten kunnen.

Het bezoek aan de kinderen, en ook het afscheid gaf duidelijk aan dat ook zij er niet in geloofden dat het allemaal van lange duur zou zijn.

Opa gaat een paar weekjes alleen op reis vertelde Karin aan Jack.

Nou, ik vind het helemaal niet leuk hoor was zijn reactie.

Oh maak je maar niet ongerust hoor probeerde oma hem te troosten, hij blijft geen eeuwigheid weg hoor!

Met je verjaardag is hij wel weer terug.

Wim reageerde maar liever niet meer.

Hij had nu al te vaak die vervelende opmerking gehoord!

Dat begon irritant te worden!

Ze zouden het wel zien.

Hoofdstuk 2

De laatste nacht thuis werd er een van doezelen,
wakker schrikken en weer doezelen.
Het duurde een eeuwigheid voor de ochtend aanbrak.
Niet dat dat hem nu echt opvrolijkte want daarvoor
was de spanning toch wel te groot.
En er was nu natuurlijk ook geen weg meer terug. Dat
besepte hij.
Toen hij echter terug dacht aan de avond tevoren,
Annie en hij lagen net op bed toen hij had geprobeerd
om net nu nog even met haar te vrijen, als voorlopig
afscheid, had ze alleen gezegd;
Je moet morgen fit zijn!

Dat had hem pijn gedaan, maar ook doen beseffen dat het misschien voor beiden goed was elkaar een tijdlang niet te zien.

Toch zou het afscheid van Annie en van Karin en Jack zeker niet bijdragen aan een onbevangen reis.

Niet dat hij de laatste nu elke dag zag of hoorde, maar straks was het toch wat anders anders.

Nu kon hij, als hij dat wilde, hen binnen het half uur bereiken. Straks, eenmaal onderweg zou niet mogelijk zijn.

Nu het vertrek zou nabij was had hij voor zichzelf de termijn van oorspronkelijk een half jaar of langer al terug gedraaid naar 'n maand of twee.

Langer was, dat leek intussen wel, wat te hoog gegrepen.

Die morgen was het mistig en het motregende.

Niet bepaald een dag om vrolijk zwaaiend te vertrekken merkte hij op aan het ontbijt.

Of zal ik maar een dag later gaan!

Hij keek Annie aan alsof zij degene was die daarover een beslissing moest nemen.

Nuchter als altijd constateerde die alleen maar; wat denk je, ook als je onderweg bent zal het niet elke dag zonneshijn zijn!

Bovendien ging ze verder, als je met slecht weer vertrekt kan het alleen maar beter worden.

Daar viel uiteraard geen speld tussen te krijgen.

Dwaas was hij ook om nu nog zich over te geven aan twijfels.

Hij had een grote mond gehad dus nu moest hij dan ook maar niet meer zeuren.

Toen hij resoluut zijn laatste spullen bijeen zocht werd hij ook ineens heel rustig.

Hij wilde nu ook maar zo snel mogelijk afscheid nemen en zich niet meer met missen en maren bezig houden. Het werd hoog tijd te laten zien dat ze het allemaal mis hadden.

Hij was al enige uren onderweg en al lang de Belgische grens gepasseerd.

Zijn gedachte was nog wel bij thuis, en of Annie het wel zou redden zonder hem!

Daar had hij zich in de voorbereiding eigenlijk geen moment zorgen over gemaakt en hij wist dat zij het alleen misschien nog wel beter zou redden dan hijzelf. Ze was immers altijd al heel zelfstandig en zelfbewust geweest.

Nee, over haar hoefde hij zich geen zorgen te maken. Toch moest hij haar straks misschien toch maar even bellen.

Hij had intussen besloten om maar rechtstreeks naar Oostende te rijden en te zien wanneer hij 'n overtocht kon boeken.

Daar aangekomen bleek dat mee te vallen.

Als hij wilde kon hij meteen mee.

Waarom wist hij zelf niet maar hij besloot echter toch maar tot de volgende dag te wachten.

Die avond kon hij dan nog voor het laatst naar een Nederlandstalig programma op TV kijken. Dan was het afscheid niet meteen zo resoluut.

Hij zocht dus een plaats buiten de stad waar hij de camper kon parkeren voor de nacht.

Die plek vond hij al vrij snel op een parkeerplaats achter een tankstation.

Hier zouden naar alle waarschijnlijkheid 's avonds ook wel wat chauffeurs de nacht doorbrengen.

Toen het echter donker werd, en het tankstation werd gesloten stond hij er nog steeds alleen.

De TV had hij intussen al afgezet en hij maakte zich op om het bed op te zoeken. Een prettig gevoel was het niet zo helemaal alleen op die parkeerplaats. Gelukkig zag hij nog net een paar koplampen die duidelijk dichterbij kwamen.

Toch dus waarschijnlijk 'n chauffeur die kwam overnachten.

Het motorgeluid was echter niet dat van een vrachtauto.

Voorzichtig keek hij vanachter het gordijntje naar buiten.

Er was niets te zien. De auto was dus of al weer weggereden of hij had zijn lichten gedoofd.

Zou hij toch maar even buiten gaan kijken!

Nou nee, als hij nu al angstig werd kon hij maar beter meteen naar huis terug gaan.

Nee, hij kon maar beter gaan slapen want hij moest de volgende morgen al weer op tijd bij de boot zijn.

Hij nam nog een laatste borrel en kroop onder de dekens.

Hoorde hij nou toch iemand lopen!

Zonder het licht aan te doen keek hij nog even langs het gordijn naar buiten.

Niets te zien.

Had hij de deur wel gesloten!

Snel stapte hij uit bed om dat te controleren.

Natuurlijk was die afgesloten.

Niet helemaal gerust kroop hij maar weer terug in bed. Nog zeker twee tot drie keer had hij nog vanachter het gordijn gekeken of hij wat zag maar tenslotte viel hij toch vermoeid in slaap.

Hij droomde dat hij buiten liep in het donker met niets aan als een onderbroek.

Er kwam een man op hem toelopen. Hij wilde wegrekken maar om een of andere reden lukte dat niet.

Vriendelijk vroeg de man hem om een vuurtje.

Hij stak daarbij een sigaret naar voren.

Was het echter wel een sigaret het leek wel een spuit.

Vreemd genoeg stond hij opeens wel zelf met een brandende aansteker in zijn hand.

Hij hield die bevend bij dat wat een sigaret moest zijn.

Dank u vriendelijk zei de man en liep verder.

Net op dat moment schrok hij wakker van een luid kabaal.

Even wist hij niet of hij nog droomde of dat het werkelijkheid was.

Het was al licht buiten en toen hij het gordijn wat opzij schoof om te zien waar de herrie vandaan kwam schoof net een grote vrachtwagen met aanhangwagen vlak naast het raam voorbij.

Precies ter hoogte van de camper stopte hij terwijl de chauffeur een enorme stoot gas gaf.

Door het raampje zag Wim de chauffeur grijnzend in zijn richting kijken.

Het was duidelijk dat hij hem had gezien achter het gordijn.

Na nog een keer flink op het gaspedaal te hebben gedrukt waarbij meteen ook een enorme rookwolk uit de uitlaat schoot, reed hij teregend langzaam weg. Hij

reed zo kort langs de camper dat Wim de naam op het zeildoek niet kon lezen.

Aan de achterkant zag hij wel een Nederlands kenteken.

VD 02 las hij nog net hij toen draaide hij weg. Ook zag hij nog een sticker naast het bord met als opschrift “ik (v)rij veilig”.

Erg toepasselijk vond Wim, en vloekte een keer hartgrondig.

Hij keek op z'n horloge, vijf uur. Wat nu, nog terug naar bed gaan of toch maar ontbijten en langzaam vertrekken naar de boot.

Hij besloot tot het laatste, bang dat hij zich anders zou verslapen.

Eerst liep hij even naar buiten of er inderdaad nog andere overnachters waren maar het terrein was helemaal leeg.

Wel hing er nog overduidelijk de stank van de uitlaatgassen van de truck.

Dan maar meteen naar de haven. Daar zou het waarschijnlijk wat frisser ruiken.

Ruim op tijd was hij aan de haven. De veerboot lag echter al afgemeerd en was bijna zover dat het de nieuwe passagiers en voertuigen kon innemen.

Een half uur later zat Wim dus al heerlijk op het achterdek.

Was het die morgen nog wat frisjes geweest, inmiddels had de zon al zoveel kracht dat het zo, zittend uit de wind en in de zon heerlijk toeven was.

Nu werden zijn plannen toch wel erg onomkeerbaar.

De avond en nacht hadden dan wel weer de nodige vraagtekens op geroepen, maar nu voelde hij zich toch weer een stuk avontuurlijker.

De reis op zich verliep voorspoedig. De zee was erg rustig, en met deze snelle boot was de overtocht snel voorbij.

Engeland is toch veel dichterbij als je zou denken realiseerde hij zich weer.

Toen hij beneden bij de auto kwam passeerde hij eerst een grote vrachtauto.

Hij was al bijna voorbij toen hij terug liep naar de achterkant!

Inderdaad VD 02-38 en de bekende sticker!

Hij vloekte en bedacht snel hoe hij zich kon revancheren voor die ochtend.

Zijn eerste gedachte daarbij was om 'n band lek te steken maar dat was wel erg cru!

Toen viel z'n blik op de koppeling van de aanhangwagen, met daaraan een grote klodder smeervet.

Snel greep hij een flinke hoeveelheid en liep naar het portier aan de chauffeurs kant.

Eerst voelde hij of dit was afgesloten.

Nee! dat was te mooi om waar te zijn.

Snel smeerde hij het merendeel van het vet aan het stuurwiel.

De rest kwam op de greep van het portier aan de buitenkant.

Toen moest hij snel zorgen uit de buurt te komen wat daar kwamen hele groepen mensen aan.

Achter een andere vrachtauto langs bereikte hij de camper.

Gelukkig stond die zodanig dat hij in de spiegel de chauffeur kon zien terwijl hij naar zijn auto liep.

Horen kon hij de man niet. Daarvoor was het geluid van de inmiddels gestarte motoren te luid maar aan de bewegingen was te zien dat hij pijnlijk was.

Zwaaiend met zijn vette handen keek hij rond om te zien wie hem dat geflikt kon hebben.

Uit de cabine greep hij 'n doek en poetste de klink schoon.

Wim sloeg de wel de schrik om het hart toen hij zag dat de man nadrukkelijk in zijn richting keek!

Als hij de camper zou herkennen was wellicht voor hem snel de conclusie getrokken.

Ja hoor, daar kwam hij aan!

Op dat moment werd er luid geclaxonneerd achter hem.

Voor hem waren de auto's al weg dus snel schakelde ook Wim in en reed naar de uitgang.

Nog net zag en hoorde hij hoe de chauffeur met zijn vuist op de achterkant van de camper sloeg.

Nu maar hopen dat hij niet te lang zou worden opgehouden bij de Engelse douane.

Hij had natte handen van spanning.

Of was het toch ook wel angst!

Gelukkig zag hij dat het vrachtverkeer een andere richting op werd gestuurd.

De ambtenaar aan de controlepost wenkte alleen maar driftig dat hij moest doorrijden.

Voor hij het zich goed realiseerde was hij al buiten het haventerrein en op weg.

Op weg maar waar naar toe bedacht hij ineens. Hij was zo maar een richting uit gereden zonder zich af te vragen of dat wel de juiste was. Het was in elk geval wel in westelijke richting, dus kwam het vanzelf wel goed.

Na een uurtje of wat, het was inmiddels tegen het einde van de namiddag, besloot hij een parkeerplaats op te zoeken en 'n hapje eten klaar te maken. Of hij daarna nog verder wilde of niet zou afhangen van de plaats waar hij de camper kwijt kon. Of het hier was toegestaan om op zo'n parkeerplaats te overnachten had hij niet nagevraagd. Nu begon hij te twijfelen. Daar was een bord wat aangaf dat er een parkeerplaats was op 3 mijl vanaf daar. Tien minuten later parkeerde hij op die aangegeven plaats. Er stonden nog enkele personenauto's en ook een auto met caravan met 'n Engels kenteken. Een man en 'n vrouw zaten voor de caravan te eten. Wim parkeerde in de buurt en besloot om toch eerst maar even gaan te vragen of hij hier eventueel de nacht mocht doorbrengen. Op zijn vraag keken de man en de vrouw elkaar aan en schudden weifelend het hoofd. Ik weet het niet zeker gaf de man vriendelijk antwoord, wij rijden dadelijk weer door! Thank you, was het enige wat Wim kon antwoorden. Wijzer werd hij er dus ook niet van. Toen hij weg wilde lopen zei de man nog; hier wat verderop is in elk geval een kleine camping, daar kunt u in elk geval overnachten. Nou ja, ik kijk nog wel even antwoordde Wim in zijn beste Engels! Hij besloot om in elk geval eerst maar een meegenomen kant-en-klaar maaltijd aan te spreken. Hij nuttigde die maar binnen in de camper. Het was wel lekker weer, maar als hij toch verder wilde had het

geen zin nu nog een tafeltje en stoel naar buiten te halen.

Hij was net aan zijn laatste restje bezig toen hij door het raam een politieauto de parkeerplaats op zag komen rijden.

Op zich was dat niet vreemd natuurlijk, al werd het dat wel toen hij zag dat ze wel erg nadrukkelijk naar zijn camper bleven kijken.

Aan beide kanten gingen de portieren open en twee agenten kwamen op zijn deur aanlopen.

Wat kan dat nu zijn dacht hij!

Hij was zich er niet van bewust dat hij ergens de snelheid had overtreden of wat dan ook. Al wat gerust dacht hij laat ze ook maar komen, mijn papieren zijn immers in orde.

Voor de deur bleven beiden staan, ook toen nog toen Wim ze vriendelijk nodigde naar binnen te komen.

No, no, duidelijk werd gemaakt dat ze verwachten dat Wim naar buiten kwam.

CAR papers please klonk het onvriendelijk en kortaf.

Nou, vriendelijkheid is ook wat dacht Wim.

Hij ging terug de camper in en kwam terug met de papieren.

Waar hij naar toe ging wilde ze weten?

Op zijn antwoord;

oh dat weet ik nog niet, werd hij vernietigend aangekeken.

Ze herhaalde de vraag nog een keer en toen Wim antwoordde dat hij op trektocht was met als eerste eindbestemming waarschijnlijk Ierland bleven ze hem wantrouwend aankijken.

We willen dat u met ons mee rijdt naar de politiepost nam de woordvoerder van de twee weer over.

Mag ik misschien ook weten waarom vroeg Wim
verbaast;
mijn papieren zijn toch in orde!
U rijdt mee was het enige commentaar.
Het bleek duidelijk dat er geen ontkomen aan was, hij
moest mee.
Achter hen aanrijdend brak Wim zich het hoofd over
de reden van zo'n onvriendelijkheid.
Engelsen hoffelijk! Vergeet het maar.
Toch was hij ook wel ongerust.
Even kwam de gedachte bij hem op dat misschien
iemand tijdens de bootreis drugs of wat dan ook in zijn
camper had verstopt.
Nou nee, als ze dat hadden gedacht hadden ze hem al
meteen met het van boord komen al wel
aangehouden.
Toch werd hij steeds ongeruster en haalde zich van
alles in het hoofd.
Hij was zo bezig met zijn gedachten dat hij bijna achter
op de politieauto botste toen die afremde om het
terrein achter een politiepost op te rijden.
Meteen toen hij de camper had geparkeerd en
uitstapte werd hem opgedragen de sleutels af te
geven.
Hij protesteerde heftig!
Willen jullie me eerst nu eens niet vertellen wat er aan
de hand is! Wat heb ik dan misdaan om als een
crimineel te worden opgebracht.
We willen graag de camper even doorzoeken klonk het
iets toegankelijker.
Mag ik dan toch eerst weten wat de aanleiding daartoe
is, er moet toch wel een reden voor zijn!

Gaat u nu maar naar binnen met mijn collega zei de leider van de twee.

Ik denk er niet aan antwoordde Wim.

Ik heb niets te verbergen dus u kunt rustig de auto doorzoeken, maar ik blijf er wel zelf bij!

Ze begrepen kennelijk dat ze daar weinig tegen in konden brengen.

Intussen kwamen er vanuit het bureau nog twee agenten aanlopen. Eentje had een hond aan de lijn. Dus toch!

Zou het dan toch waar zijn. Wim brak het klamme zweet uit.

Hoe vaak had hij al niet gelezen dat er drugs in auto's waren verstopt waarvan de bestuurder niet afwist.

Zou dat hem nu ook zijn overkomen!

Hij vloekte 'n keer stevig en mompelde; was ik hier maar nooit aan begonnen.

Denkt u werkelijk dat ik drugs in de auto heb vroeg hij aan een van de twee agenten die duidelijk belast waren met het onderzoeken van de auto.

Wij hebben inderdaad die informatie gekregen antwoordde hij.

En geloof me maar, ging hij met een zelfverzekerd lachje verder, als ze er zijn zal de hond ze beslist vinden.

Wim was totaal verward, en hij had moeite om niet in huilen uit barsten.

Waarom moest hem dat nu overkomen!

Geloof je nu werkelijk dat ik het op mijn leeftijd nog nodig heb om drugs te smokkelen!

Zonder antwoord gingen de onderzoekers verder.

De banken werden opgelicht en overal werd door de hond gesnuffeld.

Langzaam zag Wim dat de agenten toch wel wat onzeker werden toen ze steeds geen reactie zagen bij de hond.

Het enige wat nog overbleef was de onderkant van de camper.

Hiervoor werd Wim verzocht hem op een hefbrug te rijden.

Ze waren wel toegerust moest Wim toegeven.

Ook daar ontdekte de hond niets.

Intussen begon Wim weer wat zelfvertrouwen terug te krijgen.

Wil een van jullie me nu misschien vertellen hoe jullie op de gedachte komen dat ik drugs aan boord zou hebben!

Hij keek smekend van de een naar de ander.

Tenslotte nam de agent met de hond het woord; er is gebeld door iemand die vertelde er zeker van te zijn dat u drugs in de auto had!

En, u heeft ook geen behoorlijke verklaring waarom u hier bent!

Ik heb toch straks al tegen uw collega gezegd dat ik een rondreis maak antwoordde Wim.

Zo helemaal alleen klonk het alsof hij dat niet wilde geloven.

Ja, of u het nu gelooft of niet, het is wel de waarheid.

Bovendien hier is het telefoonnummer van mijn vrouw die kan het bevestigen!

Meteen begreep hij zelf ook dat dat voor hen geen enkele verklaring zou zijn.

Wat moest hij dan doen om het duidelijk te maken.

Hij wist zo snel niet wat te bedenken en vroeg nog maar een keer hoe ze geïnformeerd waren.

Wie of wat had hen gebeld!

Het waren de mensen van de douane in Dover geweest die hen hadden getipt bleek.

Die waren op hun beurt gewaarschuwd door een Nederlandse chauffeur die had verklaard gezien te hebben dat hij, Wim, wat verdacht spul in de camper laadde.

Toen Wim vloekend maar ook lachend begreep wat er was gebeurd keken de agenten hem vol verbazing aan. Misschien kan ik u dan wel verklaren wat er werkelijk aan de hand is.

Hij vertelde in het kort het hele verhaal vanaf die ochtend op de parkeerplaats tot het vet wat hij aan het stuurwiel had gesmeerd.

Ze begrepen dat zo'n verhaal niet gefantaseerd kon zijn.

Al veel vriendelijker werd echter nog wel even contact gezocht met Dover om te checken.

Wim had namelijk ook een vrij nauwkeurige beschrijving van de chauffeur kunnen geven.

Die bleek geheel overeen te komen met die van de man die zij hadden gesproken.

Opeens was alle argwaan blijkbaar verdwenen en onder herhaalde excuses werd Wim uitgenodigd samen met hen binnen een kop thee te drinken.

Uitvoerig werd er tijdens die pauze geluisterd naar het verhaal dat Wim vertelde.

Waarom hij hier was, en hoe hij zo tot deze reis gekomen was.

Bijna als vrienden werd er afscheid genomen.

Nog net op tijd dacht hij er aan te vragen wat er nu wel in niet mocht met betrekking tot het overnachten op parkeerplaatsen.

Op grotere parkeerplaatsen bij tankstations waar ook vrachtautochauffeurs overnachten vertelde de agenten zou het geen probleem zijn, in andere gevallen was een camping wellicht toch wel verstandig.

Intussen was het al aardig donker geworden en veel verder wilde Wim eigenlijk na de opgedane ervaring niet gaan.

Welja dacht hij, ze hebben me 'n hoop trammelant bezorgd dus nu moeten ze me ook maar toestaan de nacht hier nog op het terrein door te brengen.

Dat zou dan meteen een veilig gevoel geven.

Dat bleek geen bezwaar.

Men wilde duidelijk nog wat goedmaken.

Kom gerust straks nog even voor een heerlijke cup of thee.

Terug in de camper besloot hij eerst om maar even naar huis te bellen om z'n ervaring mee te delen.

Hij dacht dat Annie wat gelaten reageerde toen hij zijn belevenissen vertelde.

Jij ook altijd met je domme streken was haar reactie op de poets die hij de chauffeur had gebakken.

Je ziet wel, nu ben je zelf de dupe!

Hij besloot om er verder maar niet op in te gaan en beloofde de volgende dag wel weer te bellen.

Die volgende dag werd hij al weer vroeg gewekt.

Hij realiseerde zich pas even later waar hij was.

Een politieauto verliet met gillende sirene het terrein.

Hij keek op z'n horloge; zes uur!

Na even op de rand van bed te hebben zitten dromen besloot hij om toch maar op te staan.

Het was te verwachten dat de rust nu toch wel was afgelopen.

Het was precies halfacht toen hij het terrein van de politie af reed.

Verstandig was dat niet dacht hij even later toen hij al vrijwel meteen in een file terecht kwam.

Het was twee uur en vijfendertig kilometer verder toen het wat rustiger werd.

Brighton 40 zag hij staan op het bord!

Waren dat nu 40 kilometer of mijlen!

Oh ja natuurlijk mijlen. Hij was immers in Engeland.

In Brighton aangekomen besloot hij aan de kust een mooi plaatsje op te zoeken.

Hij had tenslotte alle tijd.

Een uurtje later parkeerde hij de camper bij een pub.

Het was al redelijk bezet en aan een paar tafeltjes werden al wat sandwiches weggewerkt door een paar heren. Ogenschijnlijk vertegenwoordigers onderweg.

Hij was dus blijkbaar niet de enige die trek had.

Hij bestelde ook maar een kop thee met 'n sandwich.

Het kon z'n trek nauwelijks stillen, en ondanks dat het niet zijn favoriete lunch was bestelde hij nog maar een tweede sandwich.

Om de smaak enigszins op te vrolijken bestelde hij er nu maar een glas "lager" bier bij.

Toen de waardin het bestelde voor hem neer zette kwam net nog een koppel binnen lopen.

Ze keken even rond;

kunnen we hier ook wat eten vroeg de man!

Een vrij overbodige vraag leek Wim.

Er zaten tenminste vier personen aan een broodje te knagen!

De waardin knikte echter vriendelijk;
natuurlijk.
Ze wees op het tafeltje naast Wim, overigens ook het
enige nog vrije.
Nadat hij eerst de rugzak die hij over zijn schouder
droeg had afgelegd namen beiden plaats.
Ook geen Engelsen dacht Wim.
Niet dat zijn kennis en uitspraak van het Engels niets te
wensen over liet, maar ook aan hem had hij toch
duidelijk menen te horen dat het buitenlanders waren.
Waar ga jij zitten vroeg zei:
Nu was het meteen duidelijk! ook Nederlanders dus.
Zij knikte vriendelijk naar Wim toen ze ging zitten.
Die knikte vriendelijk terug;
goede middag!
Zo, nu wisten ze tenminste dat hij 'n landgenoot was.
Maar waarom eigenlijk dacht hij meteen. Alsof hen dat
zou interesseren!
Oh, ook uit Holland neem ik aan?
Het was de man die hem daarbij aan keek alsof hij het
alleen voor zichzelf constateerde.
Wim knikte dus ook alleen maar bevestigend.
Intussen kwam de waardin om hun bestelling op te
nemen.

Wim bekeek beiden nog even van opzij.
Zeker 'n koppel wat hier ook op vakantie was!
Ze zagen er duidelijk uit als vakantiegangers. Beiden in
een short en T shirt.
Waarschijnlijk zeker hier in de buurt op een camping
dacht Wim.
Zij mocht best gezien worden stelde hij vast.

Hoe oud zou ze zijn vroeg hij zich af. Zeker niet ouder als 'n jaar of dertig.

De man kon wel wat ouder zijn. Tegen de veertig misschien. Hij had een mager gezicht met wat uitstekende kaken.

Aan zijn gezicht was zijn leeftijd moeilijk af te zien. Dat kon even goed dertig als veertig zijn.

Nou ja, die hoeft zich niet te vervelen!

Hij moest inwendig lachen om zijn eigen gedachten!

Amper twee dagen van huis en nu al begon zijn fantasie op volle toeren te werken constateerde hij.

Hij probeerde ook haar onder het drinken van zijn biertje haar wat beter op te nemen.

Ze had een innemend gezicht.

Ze lachte vriendelijk toen ze zag dat hij naar haar keek.

Toen ze verder ging met haar sandwich kreeg hij opnieuw de kans haar wat beter op te nemen.

Inderdaad, 'n jaar of dertig, misschien vijfendertig concludeerde hij.

Ondanks de simpele kleding zag ze er verzorgd uit.

Het donkerblonde halflange haar was netjes opgestoken. Ze had heldere ogen. Haar oren hadden wat kleiner mogen zijn. Hij moest inwendig lachen om zijn eigen conclusie.

Dan is die Camper zeker van U?

Wim schrok alsof hij werd betrap. De vrouw keek hem vragend aan?

Wat vroeg u, ik verstond u niet?

Ik vroeg of die camper buiten dan van u was antwoordde ze.

Oh, ja, dat klopt; die is van mij ja!

In een poging zijn verlegenheid te camoufleren ging hij snel verder;

jullie zijn hier ook op vakantie neem ik aan.
Ja, wij zijn hier al enkele dagen.
Hij was het die het antwoord gaf.
In 'n hotel zeker ging hij verder.
Nee, wij staan aan de kust op een camping.
Oh, ik zoek ook nog een camping voor enkele dagen.
Zou er op jullie camping nog een plaatsje zijn!
Waarschijnlijk wel zo vol lijkt het me nog niet te zijn.
Nee, het is nog vroeg dus de echt grote uittocht is nog
niet begonnen vulde zij aan.
Het is trouwens heel makkelijk te vinden ging de man
weer verder, je rijdt hier de straat uit en dan zie je na
vijfhonderd meter al een bordje met de
richtingaanwijzer!
"Coast View " heet de camping!
Misschien kunnen wij met meneer meerijden!
Terwijl ze het tegen hem had keek ze meteen Wim
vragend aan!
Wij zijn namelijk vanmorgen al vroeg gaan lopen, en
eerlijk gezegd mag me nu dat laatste stuk wel
bespaard blijven!
Maar nee natuurlijk, ze hield even afwerend haar hand
op, u bent natuurlijk niet alleen!
Nee, of ja, veranderde hij snel. Ik ben namelijk wel
alleen en we kunnen best met z'n drieën voorin.
Dus als jullie willen meerijden, graag!

Even later buiten, onderweg naar de camper draaide
zij zich opeens naar Wim;
Sorry, maar ik zal me even voorstellen;
ik heet Janet!
Ze stak haar hand naar hem uit.

Hij was niet op haar reactie voorbereid dus min of meer stamelend kwam er uit;
Oh, ik heet Wim!
Haar metgezel kon niet achterblijven.
Ik ben Marcel!
Het klonk wat plichtmatig. Net of hij net zo lief helemaal anoniem was gebleven.
Oké, dan stap maar in zou ik zeggen zei Wim nadat hij het portier had geopend.
Zij klom het eerst naar binnen gevolgd door Marcel.
Ze keek naar achter in de leefruimte van de camper en knikte goedkeurend.
Ziet er erg gezellig uit Wim! En nog behoorlijk ruim ook.
Zou je zo van buiten niet zeggen!
Maar ging ze verder hem vragend aankijkend verder; u reist dus alleen.
Ja, antwoordde Wim, maar hij zag aan haar nieuwsgierige blik dat een nadere uitleg op prijs zou worden gesteld.
Of bent u alleenstaand, vroeg ze dan ook weer!
Voor hij antwoord kon geven concludeerde ze zelf echter al;
Gaat ons natuurlijk ook niets aan hoor Wim!
Oh, maar dat is helemaal geen geheim hoor Janet.
Nee, ik ben niet alleen staand. Ik heb nog steeds een vrouw, een dochter en een kleinkind.
Mijn echtgenote wilde echter niet mee. Vandaar dat ik alleen ben vertrokken.
En eh ! vroeg Marcel vond ze dat goed.
Of misschien wel prima dat je vertrok!
Het laatste klonk meer als een conclusie dan als een vraag!

Janet wilde reageren maar Wim wuifde het weg met; Het antwoord op de eerste vraag is ja, ze vond het inderdaad goed.

Als je echter bedoeld of ik misschien met ruzie ben vertrokken dan is het antwoord nee!

Ze wilde gewoon niet mee maar aangezien het altijd mijn droom is geweest om wat te gaan rondreizen heeft ze er mee ingestemd dat ik alleen vertrok.

Wel in de veronderstelling overigens dat ik toch wel weer zo terug zou zijn!

Waarom hij al meteen een hekel aan de man wist hij niet, maar het was wel zo.

Dus u wilt er blijkbaar toch wel een wat langere reis van maken vroeg Janet weer terwijl ze een verwijtende blik op Marcel wierp!

Oh, hoe lang ik weg blijf is niet te zeggen. Zoal ik al zei, het is een oude droom die ik wil verwezenlijken.

Vroeger toen ik nog werkte heb ik me dat altijd voorgenomen en nu moest ik het dan ook maar waarmaken.

Vijf minuten later stonden ze inderdaad aan de ingang van de camping.

Wim meldde zich bij de receptie met het verzoek om een, of hooguit enkele dagen een standplaats te krijgen.

Het bleek toch minder makkelijk dan zijn metgezellen van het moment hadden gedacht.

Voor een of twee weken was geen probleem, maar voor maximaal enkele dagen was aanzienlijk moeilijker.